

Almen Kirkegård - Gravstedet

Brev til Morten Ruge. Morten Nielsen. Breve til en ven. Gyldendal E-bog 2017, side 134-137

København, 4. Maj [1942]

Kære R

Det er meget længe siden. Det maa du undskylde. Jeg burde i det mindste ha skrevet og sagt Tak for sidst, med en vedlagt Løgn om at jeg snart skulde skrive.

Men jeg har passet mig selv i lang Tid nu, og ikke givet en Lyd fra mig.

For det første har jeg skrevet Digtsamling. Det lader til, at jeg har fyrré Digte, jeg kunde tænke mig at gi fra mig. Naturligvis er jeg ikke tilfreds med dem: Jeg gaar ud fra, at du forstaar, dén Bemærkning hverken er Koketteri eller Løgnagtighed. Men min sædvanlige Angst og Bævelse kræver efterhaanden en Aktion af mig. Saa jeg sender nok Manuskriptet afsted sidst paa Sommeren. Jeg havde tænkt mig, du skulde ha det til Gennemgang først.

Nu skal man ikke fordybe sig i de mindste Reaktionen og Bevægelser, man fornemmer i sig selv, Maven iberegnet, men jeg tror, at jeg er blevet færdig, eller er ved at blive færdig rettere sagt, med den Afdeling af mig, der begyndte i Gymnasiet. Og nu maa jeg ha det fra Haanden. Det vil være en usigelig Lettelse at faa det ud.

Der er altsaa et Par Grunde, der har Virkelighed bag sig. Nu haaber jeg, der vil være lisaa megen Virkelighed forude: En Forlægger. Jeg vil begribeligvis ikke betale Fornøjelsen selv – jeg aner heller ikke, hvor jeg skulde faa Penge fra – men det kan vel i alle Tilfælde gaa med Prænumeranter.

Naar jeg tænker paa den Stilling jeg har taget til Samlingen, nej, paa de Stillinger, saa blir jeg klar over, at jeg er et daarligt Menneske, der ikke ved, hvordan man opfører sig i alvorlige Affærer: En Dag har jeg vidst, jeg vilde udgi, Dagen efter har jeg vidst det modsatte. Og har set frem til fem Arbejdsaar, Øl, Tobak, Kvinder, som Jensen siger, og alle vi andre ogsaa siger. Selvfølgelig vilde det være klogest at vente de fem Aar, saa vilde det enten blive ingenting eller ogsaa noget bedre. Men nu skal det altsaa være. Jeg vil ikke ligge med Kraniebrud under en Gravsten hvorpaa der staar:

Morten Nielsen

der ikke engang har
udgivet en daarlig
Digtsamling.

Saa hellere udsætte sig for det filosofiske Fakultets fine Smil og spidse Bemærkninger.

Jeg har for Tiden ingensomhelst Forbindelse med dette Livs fraadende Hav – som Jakob Rod kaldte 3. Gnsa i en Artikel i Gymnasiastbladet. Jeg har nok at gøre med det andet, og man kan vist ikke passe to Ting paa engang. I alle Tilfælde ikke ordentligt. Og jeg ved ganske bestemt, hvad jeg vilde bestræbe mig paa at passe bedst, hvis der var en Dame i dette Værelse.

Du bør skrive et Trøstens Brev til mig i Anledning af Digtsamlingen.

Hvis du samtidig kunde gi mig en Titel, saa kom med den.

„Ilden i Sneen“, maaske. Eller „Ind i en Stjerne“. – Men det første er lidt søgt, og det andet er for pretentiøst. Beskedenhed anstaar sig for debuterende Lyrikere.

– Samtidig med det andet har jeg læst meget. Og alt mellem Himmel og Jord. En Række Romaner af Thornton Wilder – ham med Our Town. Hvis du ikke kender ham, skulde du kaste dig ud i ham: The Bridge of San Luis Rey, The Cabala, Heaven's my Destination. Desuden Troels Lunds Erindringer igen, James Joyce's Noveller, Dubliners, noget af Taines Kæmpebog om den engelske Literatur. Og saa forskellige Ting, jeg har skullet passe til Universitetet: Dramaets Historie, Baudelaire, Hauch og Heiberg. – En mærkelig Cocktail.

Men jeg føler mig dydsiret og pæn, og jeg begynder ganske rigtigt at faa Filipenser.

Jeg ved ikke rigtig om jeg bør tilstaa det, for det er jo en moderne Sygdom, som man derfor ikke bør ha: Men jeg blir mere og mere sprutnervøs og føler mig som et stort Skvat.

Og det er ikke rart. – Jeg er glad for mit Skriveri, det kan man laase sig inde i, og man kan sidde der saa trygt som i en Gummicelle.

Nu maa du skrive snart. Latinen trækkes du vel med endnu, jeg ved ikke rigtig, hvornaar du skal op. Men et enkelt Frikvarter har du vel af og til. Brug et af dem til at skrive Brev i.

Hilsen

Morten N.